

letnik 37, številka 1-2-3/2021

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

OBELODANJENO	4	Danes je dan
PRESTRAŠENO	8	Kdor se Boji Boga, se boji ljubezni
DOMOLJUBNO	12	O Trubarju
VEDOŽELJNO	14	Zakaj je Bog svet tako vzljubil?
BREZGREŠNO	18	Iskanje grešnega kozla

ZMAGOVALNO	22	Kako do zmage
HUMANITARNO	24	Reportaža s humanitarnega obiska območja Petrinje in Gline na Hrvaškem 27. februarja 2021
VZAJEMNO	36	Vera in dela
VERNO	38	Molitev

mag. Peter Golob, urednik
Danes je dan

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Če v internetni iskalnik vtipkamo izraz »danes je dan« ali »danes je dan za«, dobimo zelo zanimive zadetke. Naj povem čisto po domače: na kaj pomisli računalnik, če mu rečemo »danes je dan« ali »danes je dan za«? Računalnik ali internet nam bosta najverjetneje ponudila pesmi z naslovom »Danes je dan« ali »Danes je moj dan« ali »Danes je dan, ko moraš biti srečen« ali »Vem, da danes bo srečen dan« ali »Naj danes bo ta dan« ali »Danes je tvoj rojstni dan« ali celo »Danes je dan, ki ga dal je Gospod«.

Če bomo v računalnik napisali »dan je dan« ali »danes je dan za«, je zelo verjetno tudi, da bo računalnik pomislil, da iščemo mednarodne praznike, ki imajo

oznako »svetovni dan«. Katere od teh praznikov nam bo računalnik našel in ponudil, je odvisno od tega, na kateri dan ga bomo to vprašali. Naj navedem nekaj najbolj znanih zadetkov na to temo: svetovni dan zdravja, svetovni dan okolja, svetovni dan knjige, svetovni dan čebel, svetovni dan človeške solidarnosti, svetovni dan zemlje, svetovni dan hrane, svetovni dan možganov, svetovni dan človekovih pravic, svetovni dan duševnega zdravja, svetovni dan spomina na žrtve holokavsta, svetovni dan voda, svetovni dan mladih, svetovni dan televizije, svetovni dan miru, svetovni dan strpnosti, svetovni dan človeške solidarnosti, svetovni dan sreče.

Če bomo iskali po ključnih besedah »danes je dan« ali »danes je dan za«, bo spletni brskalnik morda pomislil, da se prav danes soočamo s kakšnimi večjimi težavami ali da smo v kakšni hudi stiski in potrebujemo eno dobro spodbudno misel. V tem primeru nam bo računalnik morda navrgel kakšen motivacijski rezultat, kot na primer: »Danes je dan D«, »Danes je nov dan«, »Danes je poseben dan«, »Danes je dan za sanje«, »Danes je dan za spremembe«, »Danes je moj dan«, »Danes je lep dan«.

Zelo verjetno pa bomo dobili tudi katerega od naslednjih zadetkov, ki se spletnim brskalnikom zdijo pomembni za naše življenje: »Danes je prvi pomladni dan«, »Danes je dan spomina na mrtve«, »Danes je dan za zaljubljenca«, »Danes je dan za razvajanje«, »Danes je dan čistih računov«, »Danes je dan za brezplačno pravno pomoč«, »Danes je dan brez telefona«, »Danes je informativni dan«, »Danes je zadnji dan za vrnitev domov brez karantene«, »Danes je najdepresivnejši dan v letu«, »Danes je dan za preventivno merjenje hitrosti«.

Konec koncev se velika količina zadetkov, povezanih z iskanjem na temo »danes je dan« ali »danes je dan za«, nanaša na informacije, da je danes zadnji dan za neko dejanje. Na primer: »Danes zadnji dan za ugovor zoper izračun dohodnine« ali »Danes je zadnji dan za prijavo na prosto delovno mesto« ali »Danes je zadnji dan za oddajo napovedi dohodnine« ali »Danes je zadnji dan za uveljavljanje olajšave« ali »Danes je zadnji dan za plačilo«. Takšnih in podobnih zadetkov, da je danes zadnji dan nečesa, je mnogo, kot na primer: »Danes je zadnji dan za vpis / ugovor / prevzem / nakup / zahtevo / pritožbo / poplačilo / vrni-

tev / odprtje / registracijo / prijavo / oddajo / uveljavitev«.

Če bi namesto računalnika vprašali informatizirano Sveto pismo, kaj mu pade na pamet, če ga sprašujemo po ključnih besedah »danes je dan«, bi verjetno dobili naslednje rezultate:

- a) »Danes je dan odrešenja« ali dobesedno »Danes je v to hišo prišlo odrešenje.« (Lk 19,9)
- b) »Danes je dan zatajitve« ali dobesedno »Danes petelin ne bo zapel, dokler trikrat ne utajiš, da me poznaš.« (Lk 22,34)
- c) »Danes je dan odkupitve« ali dobesedno »Danes boš z menoj v raj.« (Lk 23,43)
- d) »Danes je dan rešitve« ali dobesedno »Glejte, zdaj je dan rešitve.« (2 Kor 6,2)
- e) »Danes je dan za spreobrnjenje« ali dobesedno »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!« (Heb 4,7)

Ljudje sodobnega časa iščemo smisel današnjega dneva. Spomini preteklih dni so zbledeli, uspehi včerajšnjega dne so minili, bolečine prejšnjih dni so pustile neprijetne sledi, jutrišnji dan pa je negotov in tako neznan, da nas misel nanj celo straši in ma-

lo da ne zgrozi. Ostal nam je samo današnji dan, takšen kot je, brez sijaja in blišča. Današnji dan nam sam po sebi ne vzbuja upanja v prihodnost, tudi nam ne daje moči, da bi spremenili prihodnje stvari. Današnji dan je vse, kar imamo, saj nam počasi vse polzi iz rok in naš korak je šibkih nog. Zato nam je potrebno vedeti, kaj je smisel in namen današnjega dne, kajti današnji dan je vse, kar imamo. Čimprej moramo izvedeti, kako izkoristiti današnji dan, kaj z njim storiti, kako ga vnovčiti in pravilno prebiti. Od današnjega dneva je namreč odvisno vse, kar bo sledilo. Ker je današnji dan tako pomemben, ni čudno, zakaj nam računalnik ponuja toliko rešitev oziroma zadetkov. Skoraj vsak dan je svetovni dan nečesa, če ne drugega pa svetovni dan praženega krompirja. Skoraj vsak dan ima svojo pesem, ki nas očara in začara. Vsak dan si lahko omislimo novo spodbudno misel. Vsak dan je tudi zadnji dan mnogih stvari. Je tudi zadnji dan v življenju mnogih ljudi, zadnji dan za marsikatero odločitev ali dejanje, misel ali besedo.

Tudi Sveto pismo se zaveda, kako zelo pomembno je poznati smisel današnjega dneva in kako zelo pomembno je, da ta današnji dan kar se da dobro unov-

čimo. Rešitve, ki jih glede vprašanja današnjega dneva ponuja Sveto pismo, so predvsem rešitve za našo krivdo in greh. Vse ljudi namreč teži bremen skrbi, nekdanji grehi in boleče stvari. Vse napake in zmote nam povzročajo krivde, ki se nalagajo in z leti postajajo neznosne in bridke. In Sveto pismo nam svetuje, da današnji dan izkoristimo za odrešitev od teh grehov in krivd, bolečin in zmot. V tem kontekstu nam Sveto pismo sporoča: »Danes je dan odrešenja od krivd preteklosti. Danes je dan odkupitve od dolgov greha. Danes je dan spreobrnjenja od temin preteklosti k Bogu prihodnosti.«

Kako na pomen današnjega dneva gleda Sveto pismo, odstira naslednja resnična zgodba. Ko je šel Jezus iz Jerihe proti Jeruzalemu, je moral po poti mimo slepega Bartimaja. Za Bartimaja je bil tisti dan morda dan, ko je praznoval svetovni dan bolnikov in invalidov, glede na to, da je bil slaboviden. Morda je praznoval svetovni dan spanja ali varčevanja z energijo, glede na to, da je dovršen del dneva presedel ob poti. Morda si je ravno tisti dan slepi Bartimaj dopovedoval: »Danes je lep dan« in si prepeval pesem »Danes je moj dan«. Proti koncu dneva si je Bartimaj

verjetno že mislil, da je »danes najdepresivnejši dan v letu«, in si želel, da bi bil »danes zadnji dan njegovega življenja«. Kar naenkrat je zaslišal, da gre prav ta dan, prav danes, prav zdaj po poti mimo njega Jezus iz Nazareta. To naključje se mu je zdelo kot bi zaslišal Božji glas. Ni zakrknil svojega srca, ni zamahnil z roko, ni se razjezil, da mu množica ljudi z Jezusom na čelu kali praznovanje svetovnega dneva sreče in miru in duševnega zdravja. Rekel si je: »Zdaj je čas! Zdaj je prilika! Zdaj je dan rešitve!« In zaklical eno najlepših molitev vseh časov: »Jezus, Gospod, usmili se me!« Nič se ni zgodilo, celo groziti so mu začeli. Okolica se je obrnila proti njemu, okoliščine njegovega bivanja so se dramatično poslabšale. Njegova molitev je povsem razburkala množico in celo ogrozilo Bartimajevo spokojno življenje.

Jezus se je že počasi oddaljeval, množica spremljevalcev je bila čedalje bolj daleč, glasovi so počasi jenjali in vse skupaj je postajalo kot bežen vetrič. Vendar Bartimaj je uvidel, da je ostalo samo še par sekund, ko bo njegov dan, za katerega je mislil, da je nekaj posebnega, minil. Pomislil je: »Danes je najbrž zadnji dan, ko gre tod mimo Jezus. Samo še danes in nikoli več. Zdaj in

nikdar in nikoli več. Za vedno bo konec upanja.« Zato je na vso moč, iz vsega srca, z vso dušo in vsem razumom začel na ves glas kričati: »Jezus, Gospod, usmili se me!«

In Jezus se je ustavil in poklical Bartimaja k sebi in tisti dan je prišlo v Bartimajevo hišo odrešenje. To je bil Bartimajev dan rešitve in spreobrnjenja in novega življenja. In vsak njegov naslednji dan je bil nov dan rešitve in dan odrešenja.

Danes je dan rešitve tudi zame in zate. Morda je danes zadnji dan, ko gre Bog mimo mojega življenja? Zadnji dan, ko bi Bog lahko slišal moj glas? Zadnji dan, ko bi Bog slišal mojo molitev: »Jezus, Gospod, usmili se me!« Tudi če ni zadnji, pa je vsekakor točno zdaj in točno danes čas milosti. Zdaj je dan rešitve! Ta trenutek in ta hip je čas Božjega usmiljenja. Zdaj je čas odpuščanja grehov, krivd, zmot in bolečin, zdaj je priložnost za klic k Bogu na pomoč in za odpuščanje. Danes je namreč čas Božjega usmiljenja in odpuščanja. Zdaj in morda nikoli več. Pa tudi če ne bo nikoli več, ni pomembno – pomembno je, da je danes 100 % dan rešitve.

dr. Daniel Brkič
Kdor se boji
Boga, se boji
ljubezni

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Kakšen prizor prve cvetne nedelje! Jezus kot resnično Božje Jagnje je prišel za praznik pashe, velike noči, v mesto Jeruzalem. Po ozkih ulicah so se gnetle množice romarjev, zato je bila rimska vojska v popolni pripravljenosti pred možnim uporom. Iz Cezareje je prišel v Jeruzalem tudi rimski guverner Jude Poncij Pilat in dodatna konjenica. Med praznikom je živel v trdnjavi Antoniji, v neposredni bližini templja. Cesarski Rim je imel slabe izkušnje z nacionalističnimi judovskimi vstajami v provinci. Okoli pol milijona Judov se je uprlo že pod vodstvom bratov Makabejcev. Tudi v Jezusovem času ni bilo drugače. Ko je umrl okrutni in paranoični judovski kralj Herod I. Veliki, so postavili Rimljani nad vhod templja v Jeruzalemu velikega po-

zlačenega orla, simbol Rima. Pravoverni Judje so se tej oskrumbi med pasho uprli, rimska vojska pa jih je obglavila in nekatere žive zažgala. Judovske vstaje so se stopnjevale tudi kasneje; vse do največje, ki je trajala štiri leta in jo je rimski vojskovodja Tit komaj zadušil. Takrat je tekla kri v potokih.

Tudi tokrat se je v ozračju čutila napetost. Ljudstvo je hrepenelo po obnovi slavnega Davidovega kraljestva s prihodom Mesije. Vsak vzklik *Hozána Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!* je bil lahko nevaren začetek nove vstaje, revolucije.

Predstavljajmo si dve povorki, ki istočasno vstopata v mesto. Na zahodni strani mesta je vstopal skozi vrata Poncij Pilat z rimskimi vojaki in s konjenico, da bi skrbel za mir v mestu. Na nasprotni strani mesta pa je vstopal Jezus s svojimi privrženci. Rimski vojaki so bili oblečeni v dragocena oblačila in v usnje. Njihovi oklepi so se bleščali od visokega sijaja. Na čelu vsake vojaške brigade je jezdil stotnik. Njihove čelade so se svetile v soncu. V svojih nožnicah so imeli jekleni meč, v rokah pa kopje. Pred njimi je šel bobnar, ljudje so se umikali, kajti vstopal je guverner pokrajine, predstavnik svetovne velesile rimskega cesarja Tiberija I., ki si je lastil božanski naslov in božansko čaščenje. Rimska vojska je razkazovala na voja-

ški paradi svojo moč z mogočnimi konji. Na drugi strani je bil Jezus, povsem neoborožen, in jezdil je na osličku. Dva povsem različna svetova, dve povsem različni ideologiji. Ošabnost in prevzetnost ter ponižnost in skromnost. Katero povorko bi izbrali?

Judovska tradicija je učila, da se bo Mesija prikazal štiri dni pred pasho. Zato so Judje pred vsako pasho odprli vrata templja, da bi lahko vanj vstopil kralj veličastva. Ni šlo za slučajnost. Jezus je v tej tradiciji odraščal in jo je dobro poznal. Rimljani so se velike noči bali, zato so vojaško moč okrepili z elitnimi bojevniki, kajti množice so pričakovale pojavitev Mesije.

Natanko tisti dan, štiri dni pred začetkom pashe, si je Jezus izbral za slovesni vstop v Jeruzalem. Zato ne preseneča, da so se množice odzvale in v tem videle izpolnitev preroških napovedi. Začeli so vzklikati *hozana*, kar v aramejščini pomeni *reši nas, pomagaj nam, zaščiti nas, osvobodí nas* in je navedek iz Psalma 118,25. Judje, ki so bili še pod vtisom Lazarjeve obuditve od mrtvih, so videli v Jezusu izvoljenca. Evangelist pravi, da je vse mesto vršalo zaradi novice o Lazarjevi obuditvi od mrtvih (Jn 12,18). Zapisi pravijo, da so bili tam tudi saduceji in farizeji, judovski duhovni voditelji in varuhi postave. Pa še Rimljani so bili tam. Vsak si je ustvaril svojo zgodbo.

Kaj si je ob tem mislil Jezus? Čeprav ni vstopil grandiozno, je prekašal vse eminentne osebnosti.

Jezus je stopil na oder sveta, zato so ljudje lomili veje z dreves in jih razgrinjali na pot pred njim. Zgodilo se je, kar je napovedal prerok Izaija, da so celo drevesa ploskala z rokami (Iz 55,12). Na prvo cvetno nedeljo bi moralo biti navdušeni množici jasno, da je Jezus Kristus Božje jagnje, ki odvzema greh sveta, ne pa dolgo pričakovani judovski imperator, ki naj bi jezdil na belem konju. Namenjen je bil na križ, ne pa na prestol, saj je on kralj Božjega kraljestva. Toda ko Bog ne ustreza našim pričakovanjem, mu obrnemo hrbet.

Božje kraljestvo je življenje Svete Trojice na svetu. To je kraljestvo dobrote, resnice, lepote, miru, veselja, sožitja in ljubezni. Sam Kristus je Božje kraljestvo. On sedi na prestolu v nebesih, jezdi pa na osličku na Zemlji. V nebesih sprejema slavo od angelov, na Zemlji pa od majhnih otrok (Mt 21,15), ker ga ostali odklanjamo in ga ne opažamo. A edino on je prišel rešit padlega Adama.

Kako sprejemamo Jezusov prihod med nas danes? Imenitne, pomembne in ugledne sodobnike dočakamo z vsemi častmi; poleg njih še vrhunske športnike, zmagovalce v vojni, politike, kralje, filmske in glasbene zvezdnike, verske do-

stojanstvenike ... Spremljajo jih varnostniki, vozijo se v najdražjih limuzinah, osebnih letalih in pozlačenih kočijah, medtem ko je bil Jezusov slavnostni vhod v Jeruzalem skrajno neobičajen. Šlo je za izpolnitev besed preroka Zaharija; miroljubni Mesija je jezdil na osličku, na žrebetu oslice (Zah 9,9), ne pa na konju. Njegov pohod se je končal z navidezno tragedijo in s porazom. Tako Bog vstopa k nam. Božje pojavljanje je največkrat toliko neobičajno, da ga spregledamo ali pa nam je v pohujšanje. Jezus iz Nazareta ni prišel s silo, ni bil obkrožen z vojaškim odredom, ampak je v prestolnico vstopil brez pompa, trobent in bobnov, ker je bil namenjen na sramotni križ, kar povzroča zmedo, pohujšanje in spotiko. Glede na prognozo poraza bi moral biti Jezus pozabljen kot bi šlo za lanski sneg, tako pa nas zagonetka prve cvetne nedelje zaposluje. Pozvani smo, da se ozremo na njegov križ, ker se izza njega nahaja prazen grob, dokaz zmage vstajenja od mrtvih.

Kristjani že več kot dva tisoč let kličemo Boga na pomoč in hkrati bežimo pred njim. Ista Cerkev in isti ljudje v nekem trenutku navdušeno vzklikamo *hozana*, nato pa besno vpijemo *križaj ga*. Kakšna preračunljivost in dvoličnost! A Bog vse to vidi in vse ve, tako kot takrat v Jeruzalemu, zato se je Jezus nad njimi zjokal. Zapisano je: »Ko je prišel bližje in zagledal me-

sto, se je zjokal nad njim. Rekel je: »O, da bi tudi ti na ta dan spoznalo, kaj ti prinaša mir, takó pa je prikrito tvojim očem.« (Lk 19,41-42) To je bila Jezusova elegija, žalostinka; vedel je, kaj se bodo v srcu odločili, če ne bo ustrezal njihovim željam. Prisedimo k Jezusu in ob njem sedimo tako dolgo, dokler ne bomo dojeli bolečine njegovih solza in tudi sami jokali nad ubogim stanjem naših mest in vasi. Kako malo razumemo Božje srce! Kako hitri smo v obsojanju, a v resnici sploh ne vemo, kam vse in na koga vse se razliva Božje usmiljenje do grešnikov, saj Oče vedno uslišuje Sinovo molitev: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« (Lk 23,34) Ne moremo vedeti, kaj se dogaja skrito in globoko v človeku in kdaj in kako se kdo obesi Kristusu okoli vratu, da ga objame.

Jezdec na osličku ni vzbujal strahu in groze. Ni bil zatiralec ali hudobnež. Niso ga spremljali vojaki s ščiti in kopji. Njegov prapor je ponižnost, miroljubnost in krotkost. Najhuje je, da nihče med tistimi, ki so z vejami dobrodošlice stali ob poti, ni uganil, da je Božji Sin namenjen na Golgoto umret na križu odrešenja. Samo nekaj dni po tem so Jezusa provocirali: »Če si Božji Sin, stopi s križa in se tako reši, pa ti bomo verovali.« (Mt 27,40) Vsak človek bi, če bi bil tega zmožen in bi mu bilo to mogoče, stopil s križa, Jezus pa kljub temu križa ni zapustil. Bog je drugačen. On

raje sestopa v človekovo trpljenje in v našo smrt. Raje ostaja na križu, da bi bil z nami in bi nam bil podoben, da bi bili lahko mi z njim in bi mu bili tudi mi podobni. Kajti prva obveza ljubezni je biti z ljubljeno osebo (Ivan Čubelić).

Če bi Jezus stopil s križa, bi se zgodil en čudež več, toda mi ne bi bili odrešeni in v temi našega groba ne bi zasijala zora vstajenja od mrtvih. Drugačno Jezusovo obnašanje bi dalo napačno podobo o Bogu. Ravno križ snema vsak dvom o Bogu, saj je na križu izgovarjala daritev večne Ljubezni. Preseneča nas, da je bil prvi, ki je to dojel, pogan in tujec, rimski vojak, stotnik, ki je bil vajen umiranja. Spoznal je, da je Jezusovo umiranje drugačno. Presunja nas občudovanje, da je rimski vojak in pogan oblikoval prvo krščansko verovanje, rekoč: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin!« (Mt 15,39) Kako to, da je ravno Jezusovo sramotno umiranje osvojilo njegovo srce, saj Jezus ni čudežno stopil s križa in takrat tudi od mrtvih še ni vstal. Do tistega dne je stotnik videl mnoge vojaške zmage in moč orožja, ki uničuje. Na križu pa je videl zmago Božje neuničljive Ljubezni, ki daje svoje življenje za tiste, ki si zaslužimo smrt. Videl je moč služenja, ne pa moč zaslužnjevanja. Na drugih gričih so bile podobe poganskih bogov, na golgotškem griču pa je začutil in izkusil rojstvo novega sveta, Božje

kraljestvo, ki ni od tega sveta. Na križu je videl model, vzorec in predlogo novega človeka. Kdor hoče Boga dojeti, je dovolj, da se ozre na križ in poklekne ob njegovem vznožju. Krščanska vera počiva na najlepšem temelju, na pričevanju popolne Ljubezni, ki nikoli ne razočara (Ivan Čubelić). Za križanega Jezusa je takrat pričalo vesolje, srce pogana in vera svetih; najprej se je zgodil potres in tema sredi dneva po vsej deželi, nato spreobrnjenje rimskega stotnika, nato pa še odprti grobovi z obujenimi svetimi.

Najhuje je, da nihče med tistimi, ki so z vejami dobrodošlice stali ob poti, ni dojel, da je Božji Sin namenjen na Golgoto umret na križu odrešenja.

Danes ne smemo ponoviti njihove napake in ostati v taki zablodi. Dojeti moramo, da ga vedno znova križajo naši grehi, zato ne bodimo brezbrizni in ravnodušni. Nekoč so bili na potezi prebivalci vroče Palestine, zdaj smo na potezi mi, Evropejci. Žal je tako, da je njegovo kraljestvo še vedno skrito in ga svet ignorira. Zdi se, kot da se odločilni dogodek ni zgodil in Jezus Kristus ni umrl na križu in ni vstal od mrtvih. A dejstvo je, da kdor se boji Boga, se boji ljubezni.

Vzrasel sem v preganjanju, to čutim. In moč narašča mi od dne do dne. To moč posvetim vso rojakom svojim! ... V nevednosti pogubnem mraku ta va še ljudstvo naše. Jezik lepi naš – kdo govori ga? Kmet zaničevani. V jeziku tujem govori mu grad, v jeziku tujem govori mu cerkev, in knjige pišejo mu sami tujci. Odkar umolknila sta sveta brata Ciril in pa Metod v gomilah svojih, potlačen duh je naš in z njim vred jezik. In v težki neki in brezsneni noči zaslišim tajen glas: »Ti začni sam! Na delo, Trubar! Kaj še omahuješ?« In premišljal sem in premišljal. In našel sem čarovni tisti ključ, s katerim odprem bratom svojim vrata k prosveti in svobodi. In ta ključ je jezik naš! In tam, kjer sta prestala apostola slovanska pred stoletji, nadaljeval bom jaz veliko delo. In vzora moja sta Ciril, Metod. A slišiš človek – v maternem jeziku bom pisal knjigo ljudstvu svojemu. Čimbolj pa se poglobljam v Sveto pismo, čimdalje pišem, veš, tem bolj in bolj ugaja mi beseda materna. Saj ta beseda sladka mi je zdaj duhovna tista močna zlata nit, ki veže me na domovino mojo. In ta beseda mi predrami brate. S slovensko knjigo rešim jih mrakú in jih privedem k luči in svobodi ...

Vir: Anton Aškerc, Ep o Primožu Trubarju

dr. Daniel Brkič
Zakaj je Bog
svet tako
vzljubil?

Krščanstvo je Božji izum in ne sme postati spomenik Boga preteklosti, ampak mora biti veselo sporočilo o Bogu, ki svet ljubi, sicer postane spaka in pošast, pred katero vsi bežimo. Cerkev se mora otresti izmalichenih podob Boga. Krščanska vera je vera v Življenje. Vera v življenje ustvarja v nas ljubezen do življenja. Resnična ljubezen pa je samo tista, ki je rojena iz Božje ljubezni. Evangelist Janez je zapisal, da je Bog ljubezen. Nebesa niso zgolj kraj, kjer bomo srečni, ampak so stanje duha, ki doživlja občestvo Božje ljubezni. Takrat bo konec vsake osamljenosti. Ključ, ki nam omogoča dojeti, kaj je večno življenje, je Jezus Kristus. V njem imamo večno življenje. To je krščanska resnica. Ne gre samo za lepe besede; resnica osvobaja, zdravi in prinaša veselje.

V Evangeliju po Janezu bremo: »Bog je namreč svet tako

vzljubil, da je dal svojega edिनorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.« (Jn 3,16-17) To sporočilo je tako preprosto, da ga težko dojamemo. Težko razumemo, da Bog ljubi vsakogar. Težko si priznamo, da Bog ljubi tudi tiste, ki jih mi ne moremo ljubiti in jih imamo za sovražnike. Bog ne ustreza našim projekcijam, sodbam in kategorijam. Bog je vzljubil svet in vse, kar je na njem; vsako travno bilko, vsak kamenček, vsakega vrabčka, vsakega človeka ... Na križu je brez diskriminacije objel vse in vsakogar. Kristjani ne smemo nikogar sovražiti. Šokantna izjava Izaka Sirskega, da srce resničnega kristjana joka celo nad padlimi demoni, nas preseneti, ker se nam zdi škandalozna. A ravno to je dokaz, da so Božje poti nad našimi potmi. Če imam v srcu grenko sovražstvo, bom sčasoma zastrupljen v celoti. Zgodnja Cerkev je učila, da ljubezen ne more prenesti, da bi se kdo veselil grešnikove obsodbe v peklu. Trdili so, da je takšna misel gnilo sadje v duši, ne pa sad Duha, ki je ljubezen. Božji

svetniki so prepoznavni po ljubezni. Kristjani moramo postajati dovršen posnetek božanske ljubezni, kajti brez človekoljubja ni bogoljubnosti. Kdor zaupa v moč Božje ljubezni, se ne boji moči zla. Svet lahko spremeni edino moč Božje ljubezni. Slišal sem zgodbo o tekmovanju med soncem in vetrom. Veter je izzival sonce, da bi dokazal, komu od njiju bo uspelo človeka prepričati, da sname klobuk z glave. Bolj ko je veter pihal, bolj čvrsto je človek držal klobuk na svoji glavi. Ko je prišlo na vrsto sonce, se je človek toliko ogrel, da je snel klobuk prostovoljno. Tako deluje tudi Božja ljubezen.

Če nekoga ljubim zaradi lepote, to ni ljubezen, ampak želja. Če nekoga ljubim zaradi inteligence, to ni ljubezen, ampak občudovanje. Če nekoga ljubim zaradi koristi, to ni ljubezen, ampak interes. Ljubezen je šele, ko ljubim brezpogojno. Kajti ljubezen je podarjanje sebe drugemu, je služenje in spoštovanje. Nesebična ljubezen vedno daje prostor drugemu. Analize potrjujejo, da danes prednjači ljubezen brez odnosa. Sodobni človek časti stvari in ima odnos z njimi, trenutno predvsem z računalnikom, ne pa z oseba-

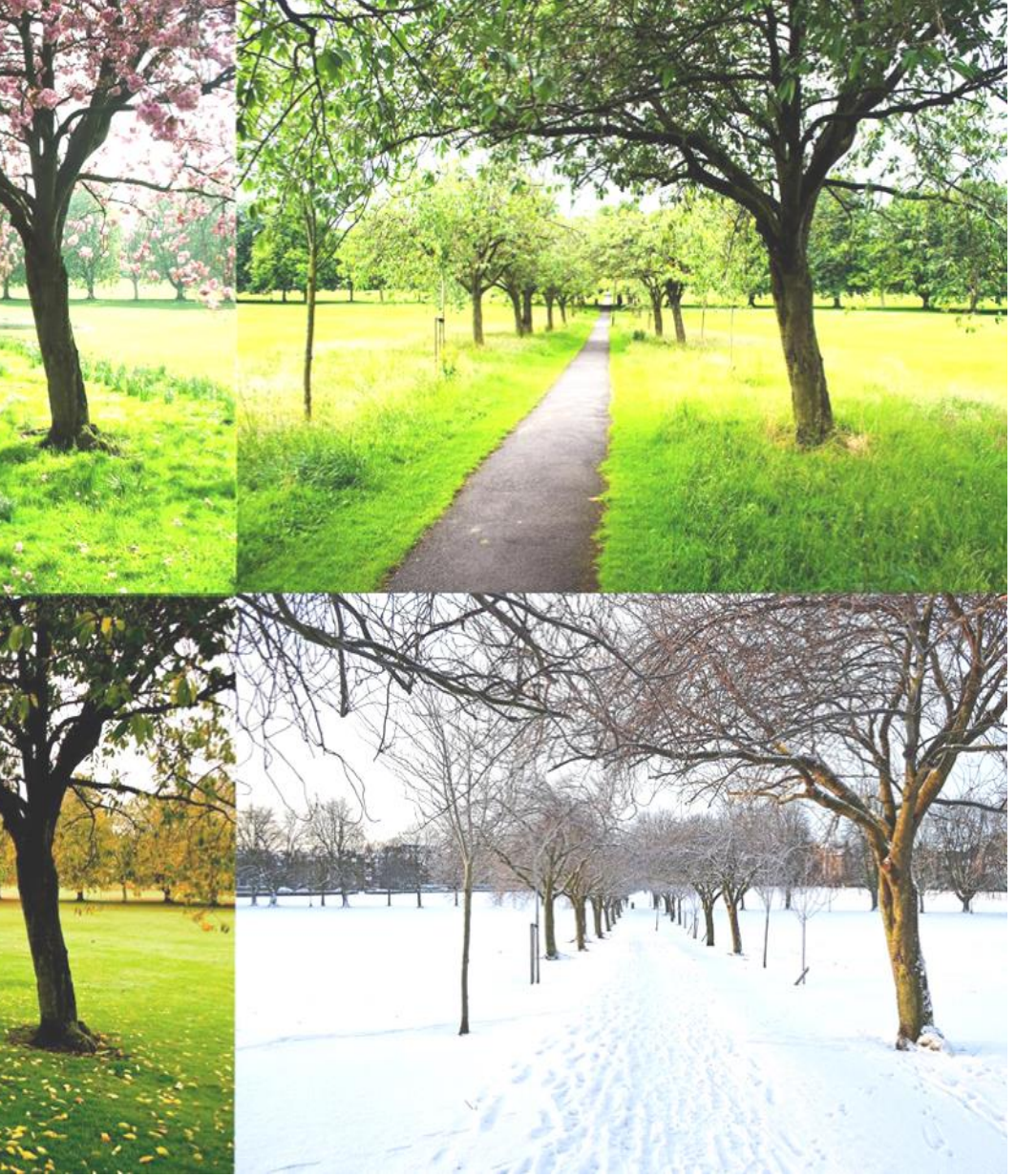
mi, zato mu ni treba odrasti in biti osebno odgovoren. Lahko imam tisoč medijskih prijateljev in všečkov, a sem bridko osamljen. Žal povečujemo virtualno iluzijo, ne pa dogodivščin realnega življenja. Potrošniška družba si lahko kupi vse, tudi ljubezen, a vseeno nismo zadovoljni, potešeni in ljubljeni. Zato pazimo, komu zaupamo svojo dušo, da ne bi postali predmet napadalne in vsiljive agitacije reklam. Krščansko prepričanje je stvar svobodne odločitve, zato Božje ljubezni ne smemo plasirati v svet manipulativno in zastrašujoče.

Evangelist Janez ni zapisal, da je Bog svet samo vzljubil, ampak da ga je tako vzljubil, da je dal za nas svojega edinorojenega Sina. Z besedico *tako* je poudaril, da je Božja ljubezen tako velika, da je neizrekljiva, neizmerna in brezmejna. Zakaj je Bog svet tako vzljubil? Ne zato, ker je svet toliko prostran in potrebuje tolikšen objem ljubezni, ampak zato, ker je padli svet človeštva od Boga toliko oddaljen in odtujen, da potrebuje tako izjemno ljubezen. Zgodilo se je, da ljudje sovražimo Boga zato, ker hoče, da vsi pridemo v nebesa. Običajno mislimo, da so krščanski mistiki pri-

smójeni, ker so nad Božjo ljubeznijo tako vznemirjeni, da se nam zdi, da bodo eksplodirali od veselja.

Kratka evangeljska vrstica, da je Bog svet tako vzljubil, je razlog krščanskega veselja. Zdaj vemo, da smo od Boga ljubljeni in sprejeti. Skeptikom, ateistom in agnostikom sporočam, da trajno iščem tistega, ki sem ga že našel – Boga. Ko izgubim povezavo z Božjo ljubeznijo, moja duša zboli. Sveto pismo to bolezen imenuje greh. Greh je vse, kar je proti ljubezni. Vsakič, ko grešim proti ljubezni, zavračam Boga. Pekel ni nekje tam spodaj; pekel je odsotnost Boga že na Zemlji, ne šele v posmrtnem življenju. Kristus je prišel rešiti vse človeštvo, a vsi niso odrešeni. Človek ima svobodno voljo odločanja in izbire. Dar večnega življenja lahko sprejemem ali zavrnem. Sprašujejo me, zakaj stavim ravno na blagovno znamko krščanstva, ko je vendar toliko konkurenčnih ver. Odgovor je preprost: v vseh religijah Bog sovraži greh in grešnika, samo krščanski Bog grešnika ljubi, čeprav njegov greh sovraži.

dr. Katja Brkič Golob
Iskanje
grešnega kozla

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavlilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kdo je kriv? je eno izmed najpogostejše postavljenih vprašanj v današnji postmodernistični zahodni družbi. Čeprav so zdravje, osebne pravice in svoboščine, lepota in ljubezen ideal današnjega življenja, so hkrati nasilje, krivice, zlo in smrt najbolj gotova in nespremenljiva realnost sodobnega človeka.

Opis prvega zemeljskega nasilja lahko v Svetem pismu razberemo že v prototipu prve družine, iz katere je razvidna dis-

funkcionalna družinska dinamika, ki se zaključi z bratomorom, ko je Kajn ubil svojega brata Abela. *Kdo je kriv?* Za prvi prauboj, ki smo mu bili v zgodovini človeštva priča že mnogokrat in se ponavlja v obliki vojn, nasilja, zlorab, trpinčenj ...

Postkrščanska družba se ponovno spopada z občutkom tragičnosti življenja in obupavanjem nad življenjem, kar se navzven kaže kot socialna distanca in umik, nujnost in hiteenje, grabežljivost, upor, naraščanje psihičnih motenj, naučena nemoč, osamljenost, ekonomski in moralni zlom ... *Kdo je kriv?*

Zaradi velikega pomena, ki si ga pripisujemo, si kupujemo občutek izjemnosti in posebnosti, s čimer zavajamo sami sebe in skušamo zavarovati svojo idealizirano in močno potencirano samopodobo; zato potrebujemo grešnega kozla, ki ga lahko obtožimo za naše lastne napake. Sposobnost obtoževanja drugih se razvije že zgodaj v življenju. Otroci z jokom in cepetanjem sporočajo odraslim, naj vendar prevzamejo odgovornost in nekaj naredijo, s čimer odrasle obtožijo za svojo žalost in neugodje.

Kdo je kriv? Nujno ga moramo najti, krivca namreč. Nekdo mora plačati. Nekdo mora odgovarjati. Nujno se ga moramo znebiti. Najbolje, da ga ubijemo – grešnega kozla namreč. Grešni kozel je odgovoren za nered in katastrofo, za krizo, ki tare družbo. Theodore Zeldin je zapisal, da »ni nič bolj paraliziralo človekove inteligence kot iskanje grešnih kozlov.« (1995, str. 36)

Na odru človeške zgodovine je bilo že veliko žrtev; od živalskih do človeških. Judje, denimo, so se nenehno zavedali teže Kajnovе krivde in so jo skušali izprati s krvjo žrtvenih živali. Ritual grešnega kozla je opisan že v Tretji Mojzesovi knjigi, v 16. poglavju. Na veliki spravni dan je veliki duhovnik simbolično prenesel vse grehe naroda na junca, ki ga je narod pretepel in ga izgnal v puščavo. Šlo je za simbolno dejanje, ki je ponovno poenotilo in osvobodilo narod. Namesto da bi svojo krivdo nosili oni, jim je to omogočilo, da so se je osvobodili in jo preložili na nedolžno žival. Ta figurativna slika nam zrcali vesplošno in nezavedno človeško potrebo po tem, da svojo krivdo prenesemo na nekaj ali na nekoga.

Koga bomo torej obtožili za svojo nesrečo? Kdo bi bil lahko popolna žrtev? Kdo bo zasedel mesto grešnega kozla? Kolektivni umor Boga, ki ga je storilo človeštvo, je v resnici največji grešni kozel. O umoru Boga je jasno pisal že filozof Nietzsche rekoč: »Mar niste slišali o tistem norem človeku, ki je pri belem dopoldnevu prižgal svetilko, stekel na trg in ni nehal kričati: »Iščem Boga! Iščem Boga!« Ker je tam ravnokar stalo mnogo tistih, ki niso verovali v Boga, je vzbudil velik posmeh. »Se je mar izgubil?«, je rekel eden. »Je zataval kot kak otrok?«, je rekel drugi. »Ali se skriva? Ga je strah pred nami? Se je vkrcal na ladjo? Izselil?« Tako so vseprek kričali in se smejali. Nori človek se je medtem pognal mednje in jih prediral s svojim pogledom. »Kje je Bog?«, je zaklical. »Jaz vam to povem: »Umorili smo ga! Vi in jaz. Mi vsi smo njegovi morilci!« (1994, str. 2). Toda besede, ki jih je podčrtal Nietzsche, niso besede *Bog je mrtev*, pač pa besede *Umorili smo ga*. Smrt Boga ni bila nekakšna naravna smrt. Gre za umor, ki smo ga zagrešili mi vsi, gre za kolektivni umor. Ali so besede, ki jih je pri Nietzscheju izrekel nori človek, res besede noro-

sti? Francoski filozof in literarni kritik Girard meni, da nikakor ne, saj ima takšnega človeka, ki kriči resnico o umoru Boga in o tem, da smo prav mi njegovi morilci, za norega samo tisti, ki v Boga ne veruje.

Boga smo postavili na sramotilni steber in ga križali kot grešnega kozla, da bi prevzel kriv-

do za naše zablode. Tako je najsvetejše in najmogočnejše, kar je do sedaj svet imel, izkrvavelo pod našimi noži. S katero sveto vodo se moremo očistiti? Katere praznike pokore, svete igre in maškaradne rituale bi morali izumiti?

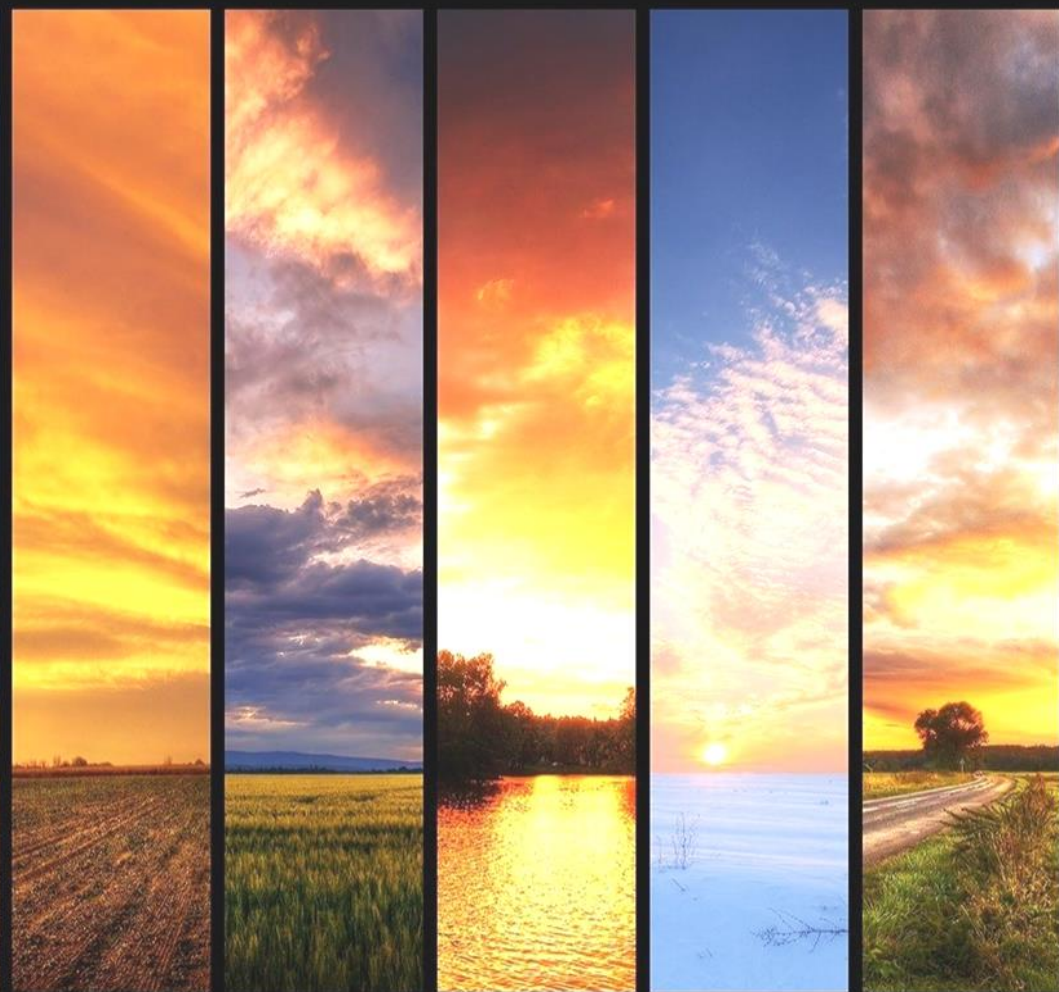
A preden bo morilcem Boga uspelo, da bi tudi sami postali

bogovi oziroma nadljudje, se moramo, kot pravi filozof Girard, najprej izviti iz hude krize, ki nas je gnala v umor Boga, našega nebeškega Očeta. V tej krizi nam je sicer uspelo, da smo uničili ustaljene hierarhije in zamenjali še kako potrebne vloge; uspelo nam je, da smo se poenotili in postali vsaj navidezno enakopravni.

A žal nismo opazili, da smo v tej navidezni svobodi ustvarili grozljivo podobo človeštva, v kateri so izbrisane vse razlike, tudi razlika med Bogom in človekom, s čimer so v imenu navidezne enakosti in brezrazličnosti posledično ukinjene tudi vse orientacijske norme in vrednote. *Kdo je torej kriv?*

Se nadaljuje ...

Lea Brkič **Kako do zmage?**

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Za vsak boj veljajo določena pravila in usmeritve, ki jih mora upoštevati vojska. Vojaki se o tem poučijo, opravijo veliko treningov in se za boj ustrezno opremijo. Ko pomislimo na vojaka, imamo v mislih podobo dobro oboroženega in ustrezno oblečenega moškega, ki čaka na povečje. Kot na vseh drugih področjih, je tudi na tem področju znanost odkrila marsikaj in današnje vojskovanje se zelo razlikuje od vojskovanja v preteklosti. Kljub temu pa nekatera pravila ostajajo ista skozi vsa stoletja.

Tudi ljudstvo Izrael se je na poti iz Egipta v obljubljeni deželo znašlo v številnih borbah. Za njih so ravno tako veljala pravila za bojevanje, ki so jih dobivali od Mojzesa in kasneje od ostalih

vodij. Naslov 20. poglavja 5. Mojzesove knjige je Pravila za vojno. V tem poglavju je zelo natančno zapisano, kako naj se borijo in kaj vse naj v borbi upoštevajo. Zanimivo pravilo, ki izstopa iz »tehničnih« pravil, je naslednje: Ko boste blizu boja, naj stopi duhovnik, govori naj ljudstvu in mu reče: »Poslušaj, Izrael! Danes ste pred bojem s sovražniki. Naj vam ne upade srce; ne bojte se in ne plašite se in naj vas ne bo strah pred njimi! Kajti Gospod, vaš Bog, hodi z vami, da se bo bojeval za vas z vašimi sovražniki in vam dal zmago.« (5 Mz 20,2-4) Zdi se, da ta usmeritev za boj ni nič posebnega ali pa je celo nekaj, kar ne sodi v pravila bojevanja. Pa še duhovnik naj bi to izrekel, ne pa kak vojskovodja. Ali je res potreben tak nagovor tik pred začetkom bojevanja? Ali vojak tega ne vé?

Včasih se nam zdi, da že vse vemo in ne potrebujemo dodatnih navodil. Pravimo, da zaupamo Gospodu, da se ničesar ne bojimo in da bomo z Božjo pomočjo premagali vse sovražnikove napade. Pa je to res? Vojak, ki je pripravljen za boj, se verjetno res ničesar ne boji, sicer ne bi stal v vojaških vrstah. Izraelski vojak je imel pred sabo cilj osvojiti deželo, ki je bila neprimerljivo boljša od Egipta. To je bil dovolj

velik izziv za dobro bojevanje. Ali je bilo navodilo, ki naj bi ga izrekel duhovnik, odveč? Je to neka floskula? Ne, Bog je vedel, da bo še tako dobro pripravljen vojak potreboval spodbudo, preden bo stopil na bojišče. To je pravzaprav zadnji del njegove priprave na boj, saj ga bodo te besede spremljale, ko bo videti, da je sovražnik močnejši in da zmaga.

Ali smo pripravljeni drug drugega spodbujati v naših vsakodnevni borbah? Vsi smo na bojišču in potrebujemo tudi ta del navodil za borbo, tako kot so jih potrebovali Izraelci. Velikokrat se soočam s problemi, ki so pravzaprav moji sovražniki in jih lahko primerjam s sovražnikovo vojsko. Zavedam se, da sem v Božjih rokah, vendar potrebujem tudi spodbudo brata ali sestre. Včasih je dovolj le nekaj besed. V času, ko imamo sodobne pripomočke za komuniciranje, je že kratko SMS sporočilo dovolj, da dvigne mojega duha.

Koronavirus je zaznamoval čas, v katerem živimo. Ne vemo, kaj bo v prihodnosti. Tudi to je eno bojišče, na katerem smo prav vsi. Zagotovo se že sedaj marsikdo od nas počuti kot v boju, ki mu ni videti konca, še manj pa zmage. Ali ni ravno ta čas prilož-

nost, da drug drugega spodbujamo? Pa ne z lažnimi parolami: »Nam se nič ne more zgoditi, mi smo nepremagljivi ...« Naše spodbujanje naj temelji na Božjih obljubi, ki pravi: »Ne boj se, saj sem jaz s teboj.« (Iz 41,10) V knjigi Izaije najdemo kar nekaj takih obljub.

Kako se bo ta boj končal, ne vemo. Niti ni pomembno, da bi morali vedeti. Pomembno je, da vemo, da je tudi v tem času Bog z nami in nas želi nekaj naučiti. Morda bodo naši medsebojni odnosi kvalitetnejši. Morda bomo znali bolj upravljati s svojimi finančnimi sredstvi. Morda bomo bolj vestni v prihajanju na bogoslužja in se bomo z večjo vnemo vključili v ostale cerkvene aktivnosti ter bomo cenili vsako priložnost, ko bomo lahko skupaj. Na tak način bomo izšli iz te borbe kot zmagovalci. Tega si prav gotovo vsi želimo.

Tudi če se nam zdi, da je naše spodbujanje obrabljena krščanska fraza, vedimo, da ravno s tem komu pomagamo, da bo vztrajal v borbi in prišel do zmage. Božja Beseda je namreč vredna vsega zaupanja, saj je v njej moč.

mag. Peter Golob

Reportaža s humanitarnega obiska območja Petrinje in Gline na Hrvaškem 27. februarja 2021

V soboto, 27. februarja 2021, so prostovoljci iz Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto obiskali območje Petrinje in Gline na Hrvaškem, ki ga je konec lanskega leta prizadel hud potres. Humanitarni obisk je bil namenjen dostavi in razdeljevanju materialne pomoči ter pogovorom o nadaljnjih korakih v okviru sodelovanja pri humanitarnem delu na prizadetih območjih na Hrvaškem.

Humanitarna dejavnost Evangelijske cerkve Novo mesto se imenuje »Usmiljeni Samarijan« in formalno deluje pod okriljem zavoda Collegium Evangelicum, ki ga je Cerkev ustanovila leta 2017. Aktivnosti »Usmiljenega Samarijana« v zvezi z zbiranjem materialne in finančne pomoči ter v zvezi z nabavo in dostavo ter razdeljevanjem konkretne pomoči za območja na Hrvaškem, ki jih je prizadel potres, uspešno vodi gospa Slavica Kozjan z ekipo prostovoljcev (<http://www.evangelijska-cerkev-nm.si>).

Usmiljeni Samarijan na Hrvaškem sodeluje pod vodstvom Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem in z njihovo koordinacijo humanitarnega delovanja »Služimo zajedno« (slo. »Pomagajmo skupaj«), katere namen je izključno pomagati na področjih na Hrvaškem, ki jih je prizadel potres (<https://www.sluzimozajedno.eu>). O pomembnosti in visoki stopnji družbene ozaveščenosti Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem priča tudi dejstvo, da so leta 2015 ustanovili samostojno humanitarno organizacijo »Ruke nade« (slo. »Roke upanja«), ki temelji na evangelijskih in splošnih civilizacijskih vrednotah in je močno družbeno angažirana (<https://www.cbaid.org/hr>). Evangelijska cerkev Novo mesto je v okviru humanitarne dejavnosti »Usmiljeni Samarijan« že v začetku januarja 2021 darovala izdatno vsoto finančne pomoči humanitarni organizaciji Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem za obnovo uničenih zgradb in humanitarno pomoč. Poleg tega je bilo zbranih in darovanih že več deset mini-kuhinj, ki so potrebne za opremo začasnih bivališč prebivalcev iz tega območja.

V okviru dejavnosti »Služimo zajedno«, ki se usmerja na potresno prizadeta območja, se organizirajo tudi humanitarne delovne akcije ob odpravljanju posledic potresov na Hrvaškem. V te akcije so se vključili tudi prostovoljci humanitarne dejavnosti »Usmiljeni Samaritan« ob nedavnem obisku Petrinje in Gline. V nadaljevanju je prikazanih nekaj fotografij (s komentarji) z omenjenega humanitarnega obiska, v sklopu katerega so prostovoljci razdeljevali materialno pomoč in sodelovali v delovnih akcijah.

Fotoreportaža iz humanitarnega obiska območja Petrinje in Gline na Hrvaškem 27. februarja 2021

Na zgornji prvi fotografiji so prikazani »Usmiljeni Samaritan«, ki so navsezgodaj zjutraj na Trdinovi 27 v Novem mestu natovarjali kombi z materialno pomočjo. Gre za prostovoljce dejavnosti »Usmiljeni Samaritan«, ki deluje pod okriljem Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto, formalno pa pod okriljem zavoda Collegium Evangelicum, ustanovljenega leta 2017.

GERMANY

Fotografija na prejšnjih dveh straneh prikazuje zbor vseh prostovoljcev, ki so se zgodaj zjutraj 27. februarja 2021 zbrali pri Baptistični cerkvi v kraju Banski Grabovac. Gre za prostovoljce Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem, ki so za popotresno pomoč prebivalcem območja Petrinje in Gline ustanovili koordinacijo humanitarnega delovanja »Služimo zajedno«. Prostovoljce je nagovoril predsednik Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem, gospod Ivica Horvat. Prisotne je nagovoril s sporočilom iz Svetega pisma in se jim zahvalil za to, da so se odzvali prošnjam prizadetih naselij za humanitarno pomoč. Med drugim se je javno zahvalil tudi prostovoljcem iz Novega mesta. Po molitvi je gospod Ivica Horvat, ki je tudi duhovnik in pastor Baptistične cerkve v Zagrebu, organiziral konkretne skupine prostovoljcev po posameznih gradbiščih.

Na spodnji fotografiji je prikazana mešana skupina prostovoljcev iz Slovenije in Hrvaške, ki je takrat na terenu razdeljevala materialno pomoč. Skupina je med razdeljevanjem pomoči pomagala pri urejanju začasnih namestitev prebivalcem, ki so izgubili možnost bivanja v svojih domovih, in v pogovorih z njimi ugotavljala, katere humanitarne delovne akcije bo potrebno izvesti, da se prizadetim zagotovi kar se da dostojno bivanje v začasnih bivalnih kontejnerjih ali prikolicah; utrinek iz teh pogovorov prikazuje fotografija na desni strani.

Na spodnji fotografiji je prikazana zgradba Baptistične cerkve Grabovac, ki jo je potres toliko poškodoval, da njena uporaba po ogledu strokovne skupine pristojnega ministrstva hrvaške vlade ni več dovoljena.

Zgornja fotografija prikazuje zgradbo Baptistične cerkve v kraju Donja Bačuga, ki jo je uničil potres v takšni meri, da je zgradbo potrebno zrušiti in zgraditi na novo. Njena uporaba je po ogledu strokovne skupine pristojnega ministrstva hrvaške vlade prepovedana, kar je očitno. Prebivalcem naselij Donja Bačuga in Grabovec Banski ter okoliških krajev je potres vzel obe baptistični cerkvi, zaradi česar jim je srečevanje v skupnosti močno oteženo. Ker gre za pretežno starejše obiskovalce, ki so se morali prav tako izseliti iz svojih lastnih domov, so ti verujoči v nekaterih primerih tudi izgubili stik s skupnostjo, vsekakor pa jim je dostop do cerkvenega občestva močno otežen.

Na zgornji fotografiji na desni strani je utrinek iz delovne akcije v vasi Grabovac Banski. Prostovoljci so družini pomagali postaviti novo konstrukcijo strehe, saj je bila prejšnja streha poškodovana, stene zgradbe, ki so bile poškodovane v potresu, pa so bile predhodno že sanirane, tako da se bo stavba lahko spet uporabljala. Pri tej delovni akciji sta sodelovala tudi dva prostovoljca humanitarne dejavnosti »Usmiljeni Samarijan«.

V nadaljevanju so prikazani utrinki iz delovnih humanitarnih akcij. Humanitarna koordinacija Zveze baptističnih cerkva na Hrvaškem v povezavi s pristojno humanitarno organizacijo te zveze skrbi za naslednja področja pomoči: nabava in razdeljevanje humanitarne pomoči, gradbena pomoč, duhovna pomoč, zbiranje sredstev in komunikacija. Med drugim so zbrali finančna sredstva za nakup več deset bivalnih kontejnerjev, ki so jih podarili prebivalcem, ki ne smejo več bivati v svojih domovih. Ti kontejnerji, ki poleg glavnega prostora običajno vsebujejo le še manjše stranišče, so prazni in jih je potrebno opremiti z vso osnovno stanovanjsko opremo, kot je postelja, omare, miza in stoli, kuhinja in podobno. Poleg tega je potrebno vsak bivalni kontejner priključiti na električno, vodovodno in fekalno omrežje. Ker so prizadeti prebivalci v mnogih primerih stari in nemočni, sami niso sposobni poskrbeti niti za opremo niti za priključitev bivalnih kontejnerjev, tako da jih brez pomoči požrtvovalnih prostovoljcev niti ne bi mogli začeti uporabljati. Opremo bivalnih kontejnerjev je prebivalcem podarila Zveza baptističnih cerkva na Hrvaškem, za mini-kuhinje pa je z donacijami v celoti poskrbela humanitarna dejavnost »Usmiljeni Samarijan«.

Na zgornji fotografiji je prikazana Baptistična cerkev v Petrinji, na spodnji pa dokazilo, ki se nahaja nad vhodom, da je cerkvena zgradba kljub potresu ostala povsem nepoškodovana.

13. 2. 2021

BAPTISTIČNA
CERKVA
PETRINJA

-VJEROSLAVA
KLAJČA 19

UPORABLJIVO

UO

BEZ OŠTEČENJA

PROVEDEN BRZI PREGLED

MH 5 018
ŠESTAK

Na področju, ki ga je prizadel potres, sicer deluje sedem baptističnih cerkva, od katerih sta bili dve močno poškodovani in jih bo potrebno temeljito rekonstruirati ali postaviti novi zgradbi. Štiri cerkvene zgradbe bo potrebno izdatno obnoviti, medtem ko je zgradba baptistične cerkve v Petrinji ostala povsem nepoškodovana. Slednja je najnovejša in je bila leta 2010 zgrajena po novejših protipotresnih standardih. Baptistična cerkev v Petrinji je zaradi tega postala prostor za namestitev nekaj družin, prostor za pripravo tople hrane za začasne prebivalce in prostovoljce, center za koordinacijo humanitarne pomoči Zveze baptističnih cerkva na širšem območju ter tudi eno izmed središč družbenih dejavnosti za občane.

Humanitarna dejavnost »Usmiljeni Samarijan« si bo še vnaprej prizadevala za zbiranje in dostavo pomoči območjem Petrinje in Gline na Hrvaškem, ki jih je konec lanskega leta prizadel hud potres. Prav tako si bodo prostovoljci prizadevali, da bi se vključevali v delovne akcije, ki so čedalje pomembnejše, saj po ureditvi osnovnih pogojev bivanja v začasnih bivalnih kontejnerjih pride na vrsto obnova zgradb, ki jih je možno sanirati. Tako so vabljeni vsi zainteresirani, da se pridružijo »Usmiljenemu Samarijanu«.

Telefonska številka: 040 635 634 (Slavica Kozjan)

Elektronski naslov: usmiljeni.samarijan@gmail.com

Naslov: Evangelijska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto,
Trdinova ulica 27, p. p. 47, 8000 Novo mesto

dr. Daniel Brkič

Vera in dela

»Karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25,40)

Včasih me Jezus preseneti, njegov nauk pa me zmede. Toda zgornja izjava ni prišla le iz ust največjega preroka, ki je kdaj živel in začrtal prihodnost sveta, ampak tudi iz ust Božjega Sina, zato ga moram ubogati. Pristnost in resničnost svojega krščanstva najbolj izkazujem in dokazujem s služenjem. Tisto, kar moram vedeti, ni visoka teologija, ampak preprosto Jezusov nauk o služenju. K služenju smo pozvani vsi. Kdor služi, mora imeti srce služabnika. Greh padlih angelov je, da niso hoteli služiti. Kdor dela z ljudmi, mora imeti ljudi rad. Ne gre za teoretično krščanstvo, ampak za praktično krščanstvo. Božje merilo na sodbi ob koncu časov bo imelo samo en kriterij – ljubezen. To, kako ravnam z bližnjimi, določa mojo večnost. Ne smem biti v nedeljo kristjan, v ponedeljek pa ateist. Sojeni bomo glede na naša dejanja. V življenju sta samo dva velika trenutka: trenutek rojstva in trenutek, v katerem odkrijemo, zakaj smo se rodili.

Zgodba znanega ruskega pisatelja Tolstoja govori o revnem čevljarju, ki mu je umrl otrok. Edina tolažba,

ki je umirila njegov jok, je bil glas, ki ga je slišal globoko v srcu, in zdelo se mu je, da je Jezusov. Jezus mu je obljubil, da se bo z njim srečal naslednji dan v njegovi čevljarjski delavnici. Zato se je čevljar odpravil na delo z velikim pričakovanjem že zgodaj zjutraj. Med delom je ves čas skozi okno pozorno opazoval ljudi, ki so šli mimo. Med njimi je najprej opazil zelo utrujenega in izčrpanega starčka, ki je nosil lopato za odmetavanje snega. Potem je šla mimo uboga ženska, ki je držala v svojem naročju premalo oblečenega otroka, ki je trepetal zaradi mraza. Tej je sledila revna in lačna starka, ki se je pogajala glede cene za eno samo jabolko. Čevljar je vsakega prijazno pozdravil in ga ogovoril ter mu dal z veselim srcem hrano, oblačila in mu ponudil gostoljubnost. Ampak čevljar ni nikjer videl Jezusa. Zato se je zvečer razočaran in s težkim srcem vrnil domov ter se spraševal, zakaj ni srečal Jezusa. Imel je lépo navado, ki je bila več kot le običaj, da je, preden je legel v posteljo, nekaj prebral iz evangelija. Njegove oči so se zaustavile na odlomku, v katerem Jezus pravi: »Karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših, ste meni storili.« Čevljar je dojel, o čem govori evangelij. Jezus ni stal pred njim v svoji podobi, ampak je prišel k njemu po ljudeh, ki so bili v potrebi, in jim je on z veseljem služil. Od takrat se ni več spraševal, kako bi videl in srečal Jezusa.

Evangelij me poziva k tistim, ki so v stiski in moje srce spodbuja k večjemu sočutju in delitvi. Jezus se vedno poistoveti s potrebnimi. V vsakem človeku moram videti Božjo sliko. Vsak človek si zasluži dostojanstvo in moje spoštovanje. Kristjani že stoletja žolčno razpravljamo glede Božje milosti in naših dobrih del. Ali nas rešuje samo Božja milost ali je naše odrešenje odvisno tudi od naših dobrih del? Nauk Cerkve uči, da smo rešeni po Božji milosti, kar ne pomeni, da naša dobra dela ne štejejo. Kristjani nismo rešeni zaradi naših dobrih del, ampak smo odrešeni zato, da dobra dela delamo. Naše vedenje je odraz našega odrešenja. Martin Luther je rekel, da Bog ne potrebuje naših dobrih del, potrebujejo pa jih naši bližnji. Kdor se boji ljubezni, se boji Boga. Kjer ni ljubezni, nastopi duhovna smrt. Jean-Paul Sartre je rekel: »Pekel so drugi ljudje.« Moj odnos do drugih ljudi določa mojo večnost. Božja politika je skrb za človeka, kaj pa moja? Ali ste že slišali, da kdo pravi: »Kristus mi je všeč, kristjanov pa ne maram.« Gre za upravičeno izjavo, kajti ne morem izpovedovati ljubezni do Kristusa, če je ne izpovedujem tudi do svojega bližnjega. Moja dela, ne pa moje besede, razkrivajo, kakšen kristjan sem. Samo to bo odločilno na zadnji sodbi. Jezus pravi, da znak krščanske verodostojnosti ni izpovedovanje vere ali svetopisemsko znanje, ampak skrb, ki jo posvečam svojemu bližnjemu v

potrebi. Mati Terezija, ki je živela med najrevnejšimi v Kalkuti, je govorila: »Vsak izmed njih je preoblečen Kristus.« Posnemajmo Božje sočutno usmiljenje. Človeštvo ima največ skupnega z Bogom v tem, da dela dobro. Ne pozabimo, da bogati obstajajo zaradi revnih (Janez Zlatousti). »Kdor je usmiljen s siromakom, posoja GOSPODU, povrnil mu bo njegovo delo.« (Prg 19,17)

Kristjani smo poklicani k dejanjem ljubezni. Če nekdo ne želi služiti, tudi sam ne bo poslužen. Če nekdo ne želi ljubiti, tudi sam ne bo ljubljen. Če nekdo ne želi odpustiti, tudi njemu ne bo odpuščeno. Če nekdo ne želi biti prijatelj, bo kmalu tudi sam ostal brez prijateljev. Če nekdo ne daje velikodušno, bo tudi sam ostal brez vsega. Če nekdo ni usmiljen do drugih, tudi sam ne bo deležen usmiljenja. Božji blagoslovi vključujejo našo odgovornost. Ne smem se zadovoljiti s tem, da sem svet, kajti kaj mi koristi svetost, če sem nekoristen. Bog ima svete angele že v nebesih. Tukaj sem zato, da s svojim talentom služim, delam in tudi kdaj pogrešim.

Gospod Bog, kako enostavno je biti pravoveren kristjan v besedah in kako težko je biti pravoveren kristjan v dejanjih. Pomagaj mi, da bo vse, kar govorim in delam, manifestacija tebe v mojem krščanskem življenju. Amen.

Ljubeči Bog Oče, hvala ti za krščansko vero, ki je zame najlepša. Verujem v tvojo ljubezen in v tvojega Sina Jezusa Kristusa, v katerem imam večno življenje. Tvoja milost ne zataji. Tvojega miru se ne da skaliti. Počitka v tebi ni možno premotiti. Veselje, ki ga ti daješ, ne pojenja. Upanje, ki ga ti podarjaš, ne razočara. Tvoja slava ne zbledi, tvoja luč se ne zmrači, tvoja čistost se ne umaže, tvoja lepota se ne skazi, tvoja modrost ne prevari in bogastvo, ki ga imam v tebi, se nikoli ne potroši.

Pomagaj mi, da bom ljubezen do tebe preverjal z ljubeznijo do sočloveka, saj razpoznavni znak krščanstva ni vera, ampak ljubezen. Če molčim, naj molčim iz ljubezni. Če govorim, naj govorim iz ljubezni. Če opominjam, naj opominjam iz ljubezni. Če odpuščam svojim bližnjim, naj jim odpustim iz ljubezni, saj tudi ti odpuščaš meni in me brezpogojno ljubiš. Bog, hvala ti, da si dovolj velik, da vladaš velikemu veselju in dovolj majhen, da prebivaš v mojem majhnem srcu.

Amen.

Letnik 37, številka 1-2-3/2021

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut